

UN HOME INTRIGANT

Era un home solitari que passejava el seu avorriment pels escadussers parcs de la ciutat, i els seus pensaments es perdien enmig de la verdor d'aquell terra ben cuidat i dels branqualls dels arbres, on moltes vegades s'hi amagaven els ocells, que tot plulant, idealitzaven i amorosien aquells indrets.

Era un home solitari que no tenia ni amics ni diners ni feina. Il·lusions però, n'hi sobraven, i això el feia patir molt. L'home solitari era discret i oblidatís; ara que, en el fons, poques coses tenia per oblidar, ja que ben poques coses havia fet a la seva vida; quasi res. Era un ningú. Un ignorat. Un desconegut. Ara vivia de la generositat d'unes bones monges, que li donaven un bon plat de sopa calenta i alguna cosa més. L'home solitari devia haver nascut als voltants de l'any quinze. Abans potser. No era gaire alt i tenia tota la pell arrugada i aspre l'home solitari. Les venes li abultaven exageradament, sobretot a les mans, molt peludes. Els ulls, enfonsats en la cara trista, denunciaven rencor, o avorriment, o decepció. Duia una abundant cabellera clara (no m'atreveixo a dir «blanca» perquè no us penséssiu que era neta), que li tapava completament el clatell. Inclús li muntava una miqueta per damunt de l'americana que encara ara ignoro el color. Polsegüera sí que ho era.

No es cansava mai de mirar a l'infinit, al llunyà horitzó, com preguntant-li: per què? Qui sóc jo? Què faig aquí? Jo me'l mirava moltes vegades, quan ell no em veia. Li agradava molt prendre el sol assegut a un banc d'alguns jardins públics, mentre descansava el cap damunt les seves mans, i aquestes, s'apoiaven en un rudimentari bastó. Ara duia boina l'home solitari, però al pic de l'estiu no n'usava. Li devia fer calor.

Me'n recordo que un dia vaig intentar parlar amb ell. No fa gaire, a finals de l'any passat. Ja! Ara em fa riure, però aleshores no vag pas riure gens ni mica. Ja, ja! Jo sentia una insacia-

ble curiositat per saber qui era l'home solitari de mirada avorrida que tenia intrigat a tothom. Així que, de cop i volta, un bon dia em vaig decidir a intentar arrencar-li unes paraules. Les suficients com per saber quelcom d'ell. M'hi estava acostant, dissimulant els meus nervis, i notava que cada cop, feia el pas més petit. Com si inconscientment, no volgués arribar mai a aquell rústec banc de fusta on s'escalfava al sol l'inquietant home solitari. «Ja falta poc...» em deia a mi mateix. «Ja falta menys...», un altre pas, i un altre, i un altre més... i prou. Ja hi havia arribat. Recordo perfectament que em vaig posar vermell com un tomàquet i vaig sentir una escalfor rara a la cara. Jo estava dret, immòbil, a la seva esquerra, i ell, ni se'n va adonar. Tenia la mirada fixa a l'infinit i semblava del tot absent al que succeïa al voltant seu. De sobte, em vaig quedar blanc com la cera i amb un nus al coll, doncs en el moment en que concentrava tota la meua atenció per iniciar una conversa amb l'home solitari, un barroer cop a l'espatlla em va fer reaccionar amb un ensurt impressionant. Era en «Mingueta». En «Mingueta» era un antic company de «mili». Pobre «Mingueta». Com sempre, tan «patós». Era el corneta del batalló, i sempre congonia el toc de dinar amb el toc de generala. S'havia endut més bronques...! I ara, quan ja feia tres anys que estàvem llicenciats, me'l trobava —em trobava— en un instant crític.

Vàrem marxar d'allà tots dos tot xerrant, i el vellet home solitari ni se'n va adonar. Vatuva el món dolent! Tant que m'havia costat decidir-me a parlar-hi, i el toca-campanes d'en «Mingueta» m'ho havia espatllat tot. Quan vaig deixar al «Mingueta», vaig córrer al parc però l'home solitari ja no hi era. Maleït siguin en «Mingueta» i la mare que...! Hauré d'esperar a demà. Pacència. Però aquest demà es convertirà en cinc llargs dies, per obra i gràcia d'una grip inoportuna, que em retingué al llit. El sisè dia, però, em va faltar temps al matí per anar al parc on prenía el sol l'home solitari; i no el vaig trobar. Ni l'endemà, ni l'altre, ni l'altre, ni... mai. I aviat farà quatre mesos d'aquell dia d'en «Mingueta». Ara em començo a preguntar: ha existit de debò l'home solitari? O ha estat potser un fastasma oníric que m'ha vetllat a les nits? Home solitari: Qui ets? Què ets? No et recordo. Per mi ja no existeixes. T'has fos amb el pensament... adéu.

Joaquim Brustenga-Etxauri

« OMNIUM CULTURAL »

De la prestigiosa entitat «Omnium Cultural», promotora i patrocinadora de tota mena d'activitats i estudis referents a la nostra cultura, hem rebut, amb el prec de la seva difusió, l'avís d'un Concurs per a l'adjudicació «d'Ajuts de Treball» i el Cartell dels Jocs Florals de la Llengua Catalana d'enguany. Amb molt de gust ho transcrivim, resumit, a continuació:

CONCURS PER A L'ADJUDICACIÓ «D'AJUTS DE TREBALL»

OMNIUM CULTURAL, associació promotora de cultura, ha obert un concurs per a l'adjudicació d'ajuts de treball, corresponents a l'any 1973, per a l'estudi de temes relacionats amb els països catalans.

Tots els estudiosos que vulguin concórrer-hi, poden adreçar-se, demanant informació i bases, al local social de l'Entitat esmentada, carrer Montcada, 20, pral. (Palau Dalmasas), Barcelona-3. L'admissió de sol·licituds finirà el dia 30 del proper mes d'octubre.

JOCS FLORALS DE LA LLENGUA CATALANA

Any 114 de Llur Restauració Ginebra 1972

Patrocinats per CASA NOSTRA de SUÏSSA

Als poetes, prosadors i assagistes de tot país i territori on la nostra llengua és parlada o coneguda, glòria i salut! Els VII MANTENEDORS DELS JOCS FLORALS DE LA LLENGUA CATALANA, a fi d'assegurar la continuïtat dels Jocs Florals i per tal d'acomplir l'honrosa comanda que ens ha estat feta per la Comissió Organitzadora d'enguany, us invitarem a participar a la GAIA FESTA que es celebrarà a Ginebra, la qual, segons l'Estatut i els bons costums establerts, es regirà pel següent:

CARTELL

EL CINQUÈ DIUMENGE D'OCTUBRE, dia 29, es celebrarà la poètica festa, en la qual seran adjudicats a les millors poesies presentades, els tres primers

PREMIS TRADICIONALS DE POESIA

LA FLOR NATURAL

Premi d'Honor i Cortesia, a la millor poesia que canti l'amor. Dotat amb MIL FRANCS SUÏSSOS per Casa Nostre de Suïssa i d'Alemanya.

L'ENGLANTINA D'OR

A la millor poesia de caràcter patriòtic, sobre tema històric o aspectes presents o futurs de Catalunya. Dotat amb DOS-CENTS DÒLARS pel Centre Català de Santiago de Xile.

LA VIOLA D'OR I ARGENT

A la millor poesia que enalteixi la fidelitat als valors espirituals. Dotat amb SET-CENTS CINQUANTA FRANCS SUÏSSOS pel Patronat dels Jocs Florals.

Segons el bell costum d'antic establert, el poeta guanyador de la FLOR NATURAL en farà ofrena a la dama de la seva elecció, la qual, proclamada REINA DE LA FESTA, lliurarà els premis als guanyadors corresponents.

A continuació es relacionen 15 premis extraordinaris més sobre diferents temes i les observacions i bases del concurs que cal tenir en compte. Qui li interressi pot demanar-ne més informació.

Panaderia

Bolleria

San Antonio

de Jaime Peig

El Rieral

SANTA EULALIA DE RONSANA

Teléfono 55